

Sygn. akt II CSK 390/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa M. F.

przeciwko T. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.617 (trzy
tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanego T. K. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 marca 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione w orzecznictwie. W orzecznictwie wielokrotnie wskazywano, że w granicach swobody kontraktowej, które zostały określone w art. 353¹ k.c., strony mogą umownie ukształtować zakres odpowiedzialności, kompensacji i rozkład ryzyka ponoszenia skutków niewykonania zobowiązania, a przepisy obowiązujące w tej mierze mają co do zasady charakter dyspozytywny (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2009 r., I CSK 281/09, OSNC 2010, nr 6, poz. 92 i z dnia 16 stycznia 2013 r., II CSK 331/12, nie publ.), w szczególności nie budzi żadnych wątpliwości, że dopuszczalne jest zawarcie umowy gwarancji obejmującej inne zachowania oraz inne ryzyko aniżeli określone w art. 391 k.c., aczkolwiek rodzaj tych zachowań i granice tego ryzyka

powinny być sprecyzowane w umowie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2006 r., IV CSK 208/06, OSNC 2007, nr 7-8, poz. 122 i z dnia 12 lutego 2010 r., I CSK 311/09, OSNC 2010, nr 9, poz. 129). Dokładnie takie samo stanowisko zostało wyrażone w zaskarżonym wyroku, ponieważ Sąd Apelacyjny ustalił, że strony w zawartej umowie w sposób odmienny od treści art. 391 § 1 k.c. określiły zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Nie ma wobec tego uzasadnionej podstawy twierdzenie, że przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne jest nowe lub nie utrwaliła się co do niego jednolita judykatura.

W świetle tych uwag skarga kasacyjna nie mogła również zostać uznana za oczywiście zasadną, albowiem pozwany w tym zakresie ograniczył się wyłącznie do stwierdzenia, że zasądzona od niego na rzecz powoda należność stanowi odszkodowanie za iluzoryczną i hipotetyczną szkodę. W sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw, aby ustalić, że Sąd Apelacyjny dopuścił się w tym zakresie oczywistego, tj. kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez potrzeby głębszej analizy, a w wyniku tych naruszeń prawa wydał oczywiście wadliwy wyrok. W ten natomiast sposób należy rozumieć określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłankę oczywistego uzasadnienia skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

aw

jw